

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud projednal dne 16. července 2013 v neveřejném zasedání návrh obviněného Bc. M. Š., na vydání rozhodnutí o vynětí z pravomoci orgánů činných v trestním řízení a rozhodl takto:

Podle § 10 odst. 2 trestního řádu je obviněný Bc. M. Š. vyňat z pravomoci orgánů činných v trestním řízení ohledně jednání spočívajícího v tom, že společně s Bc. P. T., a Ing. I. F., v přesně nezjištěné době nejméně od 3. října 2012 do současné doby v P., jako úřední osoba - poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, ve společném úmyslu opatřit sobě neoprávněný prospěch spočívající v tom, že v souvislosti se vzdáním se mandátu poslance a tím vytvoření reálné možnosti pro předsedu vlády České republiky a poslance Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky RNDr. P. N., že bude schválen vládní návrh zákona o změně daňových, pojistných a dalších zákonů v souvislosti se snižováním schodků veřejných rozpočtů, který byl vládou České republiky dne 6. 9. 2012 předložen Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky a dále dne 6. 9. 2012 poslancům rozeslán jako sněmovní tisk, s nímž vláda České republiky spojila žádost o vyslovení důvěry, získají členství v orgánech – představenstvu nebo dozorčí radě – a případně i v managementu společností, v nichž je majoritním akcionářem Česká republika, nebo ve státních orgánech, úmyslně v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu, konkrétně s tím, aby poslanci v souladu s čl. 23 odst. 3 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, jednali v souladu se svým slibem, kterým na svou čest slibují, že svůj mandát budou vykonávat v zájmu všeho lidu a podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, a dále, aby v souladu s čl. 26 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky vykonávali svůj mandát osobně v souladu se svým slibem a nebyli přitom vázáni žádnými příkazy, vykonávaje svou pravomoc v rozporu s citovanými ustanoveními čl. 23 odst. 3 a čl. 26 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky,

- předseda vlády České republiky a poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky RNDr. P. N. nejméně ode dne 18. 9. 2012 dal slib, prostřednictvím Mgr. J. N. a Mgr. R. B., MBA, poslancům Bc. P. T., Bc. M. Š. a Ing. I. F. poskytnutí této formy úplatku,

- poslanci Bc. P. T., Bc. M. Š. a Ing. I. F., jako úřední osoby, kdy za osobu poslanců Bc. M. Š. a Ing. I. F. po vzájemné dohodě jednal Bc. P. T., si nejméně ode dne 3. 10. 2012 dali slíbit úplatek ve formě získání členství v orgánech – představenstvu nebo dozorčí radě – a případně i v managementu společnosti, v nichž je majoritním akcionářem Česká republika, nebo ve státních orgánech,

- předseda vlády České republiky a poslanec Poslanecké sněmovny České republiky RNDr. P. N. dále nejméně ode dne 5. 11. 2012 začal vyvíjet aktivitu směřující k tomu, aby poslancům Bc. P. T., Bc. M. Š. a Ing. I. F. byl slíbený úplatek poskytnut,

dne 6. 11. 2012 bylo mezi předsedou vlády České republiky a poslancem Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky RNDr. P. N., jako stranou nabízející úplatek, jednajícím prostřednictvím Mgr. J. N. a Mgr. R. B., MBA, a Bc. P. T., Bc. M. Š. a Ing. I. F., úředními osobami - poslanci, dosažena dohoda o obsahu úplatku – získání členství v orgánech – představenstvu nebo dozorčí radě – a případně v managementu společností, v nichž je majoritním akcionářem Česká republika, nebo ve státních orgánech,

dne 7. 11. 2012 se poslanci Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky Bc. P. T., Bc. M. Š. a Ing. I. F., za příslib úplatku ve formě získání členství v orgánech – představenstvu nebo dozorčí radě – a případně i v managementu společností, v nichž je majoritním akcionářem Česká republika, nebo ve státních orgánech od předsedy vlády České republiky a poslance Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky RNDr. P. N., vzdali poslaneckého mandátu,

které podle usnesení Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, pobočka v Ostravě, sp. zn. 4 VZV 5/2013 ze dne 13. 6. 2013, jímž bylo podle § 160 odst. 1 trestního řádu za použití § 174 odst. 2 písm. c) trestního řádu zahájeno trestní stíhání také Bc. M. Š., tvoří část skutku, ve kterém je spatřován trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku a jako trestný čin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.

O d ů v o d n ě n í :

Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, pobočka v Ostravě, usnesením sp. zn. 4 VZV 5/2013 ze dne 13. 6. 2013 podle § 160 odst. 1 trestního řádu (dále jen tr. ř.) za použití § 174 odst. 2 písm. c) tr. ř. rozhodl o zahájení trestního stíhání mimo jiné i Bc. M. Š. pro skutky označené již shora (ve výroku tohoto usnesení), ve kterých spatřuje také shora uvedené trestné činy.

Dne 18. 6. 2013 obdržel Nejvyšší soud návrh obviněného Bc. M. Š. (prostřednictvím jeho obhájce Mgr. L. T.) na rozhodnutí podle § 10 odst. 2 tr. ř. o tom, zda je vyňat z pravomoci orgánů činných v trestním řízení podle čl. 27 odst. 2 Ústavy České republiky (dále jen Ústava).

V textu svého podání navrhovatel (obviněný) uvedl, že s ohledem na výše uvedené (předmětný skutek) a vzhledem k tvrzené (jeho) trestné činnosti má za to, že jako poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, jímž v rozhodné době, kdy se měl dopustit údajné trestné činnosti (popsané v citovaném usnesení o zahájení trestního stíhání), byl, je současně osobou (s ohledem na uvedené) požívající ze zákona výsad a imunit, a tedy ve smyslu § 10 odst. 2 tr. ř. má být takto vyňat z pravomoci orgánů činných v trestním řízení. Jeho trestní stíhání tak v posuzovaném případě nebylo možné zahájit, a proto ve věci ani činit další úkony trestního řízení (včetně rozhodnutí o jeho vzetí do vazby). Proto také se v uvedeném směru obrátil na Nejvyšší soud v rámci ustanovení § 9 tr. ř. a navrhl, aby ten z hlediska ustanovení § 10 odst. 2 tr. ř. rozhodl o otázce, zda a do jaké míry je vyňat z pravomoci orgánů činných v trestním řízení. Současně kritizoval postup příslušného státního zástupce, pokud tento v rozporu s pokynem Nejvyššího státního zastupitelství č. 8/2009 sám předmětnou otázku nepředložil Nejvyššímu soudu k posouzení.

V rámci svého návrhu dále odkázal na ustanovení § 10 odst. 1 tr. ř., podle kterého z pravomoci orgánů činných v trestním řízení podle tohoto zákona jsou vyňaty osoby požívající výsad a imunit podle zákona nebo mezinárodního práva. Poukázal takto na to, že osoby požívající výsad a imunit

podle zákona, které jsou vyňaty z pravomoci orgánů činných v trestním řízení a ohledně nichž není možno zahajovat ani vést trestní stíhání podle § 11 odst. 1 písm. c) tr. ř. jsou i prezident, poslanci a senátoři podle Ústavy. Pokud jde o poslance a senátory tak konkrétně podle jejího čl. 27 odst. 2, nelze za projevy učiněné v Poslanecké sněmovně nebo Senátu nebo jejich orgánech poslance nebo senátora trestně stíhat a poslanec nebo senátor v takovém případě podléhá výhradně disciplinární pravomoci komory, jejímž je členem. V případě poslanců a senátorů jde tedy o částečnou hmotněprávní exempci. Dále uvedl, že projev poslance v sobě přitom významově obsahuje nejenom výroky nebo legislativní a jiné návrhy, ale jakýkoliv úřední úkon (ústavní činnost), a takto výkon ústavních práv spojených s funkcí poslance, kterým se poslanec projevuje při plnění svého mandátu. Pokud se tedy poslanec svým projevem činěným v Poslanecké sněmovně dopustí jednání, pro které by mohl být jinak trestně stíhán, je přípustné pouze disciplinární řízení, které je oprávněn zahájit pouze předseda Poslanecké sněmovny, případně z vlastního podnětu mandátní a imunitní výbor. Poukázal na v tomto směru ustálenou doktrínu, kterou reflektuje i aktuální rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 11 Tcu 135/2012 ze dne 3. 10. 2012. To se týká skutkově obdobné věci a vyplývá z něj, že projevem poslance se rozumí nejen výroky, ale i gesta, písemná podání, návrhy a jiné projevy vůle. Jde takto o jakékoliv jednání poslance na půdě Poslanecké sněmovny, a to je třeba takto považovat za výkon jeho mandátu, a tedy jeho projev požívající ústavní ochrany ve smyslu čl. 27 odst. 2 Ústavy. Za takové jednání je nepochybně třeba považovat i akt vzdání se mandátu, učiněného na půdě sněmovny, když ústavní normy výslovně počítají a umožňují poslanci bez dalšího využití svého ústavního práva a poslaneckého mandátu se bez ohledu na okolnosti a důvody takového rozhodnutí vzdát. I s ohledem na ústavněprávní principy jde o rozhodnutí absolutní a nepřezkoumatelné z hlediska práv konkrétního poslance, když opačný postup směřuje proti samotným principům a zásadám demokratického státu. Takový projev poslance je třeba vnímat jako projev jeho svobody při výkonu jeho funkce a je na něj třeba pohlížet jako na projev podléhající materiální imunitě a nikoli kuratele moci výkonné.

V rámci shora uvedeného (označeného) skutku poukázal na to, že z usnesení o zahájení trestního stíhání plyne, že se předmětné trestné činnosti měl dopustit jako úřední osoba, a to jako poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, a to v souvislosti se vzdáním se mandátu poslance, když v souvislosti s obstaráním věcí obecného zájmu nejednal v souladu s čl. 23 odst. 3 Ústavy, v souladu se svým slibem vykonávat svůj mandát v zájmu všeho lidu a podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a dále v souladu s čl. 26 Ústavy vykonávat svůj mandát osobně v souladu se svým slibem a nebyť přitom vázán žádnými příkazy. Orgány činné v trestním řízení přitom spatřují trestněprávně relevantní činnost obviněného v tom, že se jako poslanec Poslanecké sněmovny České republiky vzdal za neoprávněnou výhodu svého mandátu poslance a namítané trestné činnosti se měl tedy v podstatě dopustit prostřednictvím a využitím osobního projevu jeho ústavního práva v podobě vzdání se svého poslaneckého mandátu, jak plyne ze záznamu 47. schůze Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 7. 11. 2012 (její záznam k návrhu připojil). Dodal, že tento jeho projev (jednání), se kterým orgány činné v trestním řízení spojují trestněprávní důsledky, spočíval v osobním vzdání se mandátu (poslance) na schůzi Poslanecké sněmovny. Přitom jednání, které je mu kladeno za vinu, bylo z pohledu trestního práva dokonáno již právě tím jeho projevem poslance, v rámci kterého se vzdal poslaneckého mandátu, což představuje onu hmotněprávní exempci zakotvenou v ustanovení § 10 odst. 1 tr. ř. spolu s čl. 27 odst. 2 Ústavy, když ta se vztahuje na celé (v usnesení o zahájení jeho trestního stíhání) popsané jednání. Dodal, že i kdyby mohly být při

popsaném jednání dovozovány znaky trestné činnosti, pak důsledkem ústavního pravidla obsaženého v čl. 27 odst. 2 Ústavy, výlučným orgánem oprávněným k posouzení a k podání případného návrhu na zahájení disciplinárního řízení ohledně takového jednání, by byl pouze předseda Poslanecké sněmovny, případně z vlastního podnětu mandátový a imunitní výbor Poslanecké sněmovny. Uzavřel s tím, že ustálená doktrína pravomoc orgánů činných v trestním řízení v takovéto věci v § 10 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. c) tr. ř. výslovně vylučuje a reprobuje. Navrhl proto, aby Nejvyšší soud rozhodl ve smyslu § 10 odst. 1 a 2 tr. ř. tak, že obviněný Bc. M. Š. je podle § 10 odst. 2 tr. ř. vyňat z pravomoci orgánů činných v trestním řízení ohledně jednání, jež popsal totožně s jednáním uvedeným ve výrokové části tohoto rozhodnutí Nejvyššího soudu, a na které Nejvyšší soud pro nadbytečnost jeho (stejného) popisu odkazuje.

K takto podanému návrhu se písemně vyjádřil příslušný státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, pobočka v Ostravě (dále jen státní zástupce), přípisem, který obdržel Nejvyšší soud dne 25. 6. 2013. V něm uvedl, že se s argumentací obviněného ani částečně neshoduje. To s tím, že obviněný ve svém návrhu podsouvá nepravdivou premisu, že je stíhán pro projev v Poslanecké sněmovně, kterým se vzdal svého poslaneckého mandátu. Tak tomu však není, neboť stíhaný skutek v uvedeném nespochívá, což je patrné z vymezení příslušného skutku v usnesení o zahájení trestného stíhání i z jeho odůvodnění. Podstatou příslušného skutku je to, že si obviněný (jako poslanec) nechal slíbit zvolení za člena dozorčí rady společnosti ČEPRO, a. s., výměnou za to, že nebude hlasovat proti předmětnému návrhu zákona a následně se nechal do zmíněné funkce zvolit. O daném návrhu zákona však nakonec nehlasoval vůbec, protože v okamžiku hlasování již nebyl poslancem. Je mu tak kladeno za vinu, že nevykonával svůj poslanecký mandát v souladu se slibem poslance (podle svého nejlepšího vědomí a svědomí) a zjednodušeně řečeno „vyměnil“ za uvedený slib zisk označené funkce. V souvislosti s dosud učiněnými skutkovými zjištěními lze s vyšším stupněm pravděpodobnosti učinit závěr, že danou funkci měl slíbenu a následně ji v důsledku svého postoje při inkriminovaném hlasování nakonec získal, když bez těchto okolností si jejím dosažením nemohl být jistý. Dále státní zástupce popsal charakter společnosti ČEPRO, a. s., včetně jeho hospodářských výsledků a pozice členů jeho dozorčí rady. Věnoval se také pojmu úplatek z hlediska trestněprávní teorie, a to v souvislosti s jednáním obviněného s poukazem na označený výkon svého poslaneckého mandátu a stejně tak se zabýval znaky obstarání věcí obecného zájmu. Poukázal v této souvislosti na určitá omezení poslance při výkonu jeho mandátu, jak plynou i ze zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů ve znění pozdějších předpisů. Má za to, že jednání obviněného (jak bylo prověřováno zjištěno) již zjevně vybočilo z rámce běžných politických dohod, při kterých dochází k vyvažování zájmů celospolečenských nebo zájmů alespoň určité části společnosti, jak je představují programy politických stran, když jednání obviněného směřovalo pouze k uspokojení jeho ryze osobních a soukromých zájmů. Vytýkané jednání tak podle státního zástupce není pouhým projevem politické praxe jako např. dohody představitelů politických stran o programových ústupcích v legislativním procesu nebo při dohodách o obsazení veřejných funkcí, ale vykazuje již znaky trestné činnosti. Proto státní zástupce v rovině vyšší pravděpodobnosti dovedl, že zjištěné skutečnosti nasvědčují spáchání trestného činu podplácení podle § 331 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákoníku spáchaném ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Stejně tak se státní zástupce zabýval i znaky trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 339 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, a to i se znakem úmyslného opatření neoprávněného prospěchu své osobě zhruba se stejnou argumentací, jak je uvedena shora. V daných souvislostech poukázal i na Trestněprávní úmluvu o korupci z 27. 1. 1999

(publikovanou pod č. 70/2002 Sb.m.s.), kterou Česká republika ratifikovala a která zavazuje státy trestně stíhat korupci i ve vztahu k členům tuzemských parlamentních shromáždění při výkonu jejich funkce. S ohledem na shora uvedené je státní zástupce názoru, že ve smyslu § 10 odst. 1 tr. ř. a contrario ve spojení s čl. 27 odst. 2 Ústavy není obviněný Bc. M. Š. v předmětné věci vyňat z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, neboť částečná hmotněprávní exempce na stíhaný skutek nedopadá, když projev, kterým se obviněný dne 7. 11. 2012 na zasedání Poslanecké sněmovny vzdal svého mandátu poslance není předmětem trestního stíhání zahájeného usnesením státního zástupce sp. zn. 4 VZV 5/2013 ze dne 13. 6. 2013. Proto navrhl, aby Nejvyšší soud o návrhu obviněného podle § 10 odst. 2 tr. ř. rozhodl tak, že obviněný ve smyslu § 10 odst. 1 tr. ř. a contrario není v trestním stíhání vedeném pro skutek popsany v usnesení státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, pobočka v Ostravě, sp. zn. 4 VZV 5/2013 ze dne 13. 6. 2013 vyňat z pravomoci orgánů činných v trestním řízení.

Po zvážení všech již uvedených skutečností a projednání předloženého návrhu dospěl Nejvyšší soud k závěru, že podaný návrh byl uplatněn nejenom právně relevantně, ale je také důvodný. Především je namístě opakovaně zdůraznit, že osobami požívajícími výsad a imunit, v daném případě s ohledem na ustanovení § 10 odst. 1 tr. ř., podle kterého jsou tyto vyňaty z pravomoci orgánů činných v trestním řízení a ohledně kterých není možno zahájit ani vést trestní stíhání podle § 11 odst. 1 písm. c) tr. ř., jsou také poslanci Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky. Ti jsou chráněni imunitou na základě čl. 27 odst. 2 Ústavy a nelze je za projevy učiněné v Poslanecké sněmovně nebo jejich orgánech trestně stíhat. Za projev učiněný v Poslanecké sněmovně je namístě pokládat i jednání poslance v souvislosti s jeho politickou činností, a tedy také jednání vedoucí k politickým dohodám, kompromisům či politickým rozhodnutím, ať už v rámci jedné či více politických stran či jejich koalic. Jde tak stručně řečeno o vyjádření postojů v rámci politické soutěže probíhající nepochybně i v Poslanecké sněmovně, a to i ze strany jednotlivých poslanců. Za takový projev je v daném případě namístě pokládat i (v daných souvislostech a s ohledem na dosud učiněná skutková zjištění) jednání obviněného, pokud tento v rámci výkonu svého poslaneckého mandátu odmítl vyjádřit svůj souhlas s přijetím označených (daňových) zákonů. Stejně tak lze označit za výkon jeho poslaneckého oprávnění i jeho další postoj, pokud se vzdal svého poslaneckého mandátu proto, aby umožnil pokračování vlády, která s přijetím uvedených zákonů spojila hlasování o vyjádření důvěry v ní. Projev učiněný poslancem (s ohledem na již uvedené) v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky tak nelze zakomponovat, jako jeden ze znaků skutkové podstaty trestného činu, jehož se měl dopustit, tedy v posuzované věci trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a trestného činu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, kterých se měl dopustit jako spolupachatel. Pokud za daných okolností hlasoval o přijetí zákona (zdržel se hlasování) či vzdal se poslaneckého mandátu, nelze takové jeho jednání vztáhnout současně k naplnění všech znaků skutkových podstat již označených trestných činů, když takový projev je nejenom chráněn imunitou ve smyslu čl. 27 odst. 2 Ústavy, ale dosahuje již parametrů indemnity z hlediska čl. 27 odst. 1 Ústavy. Podstatným však zůstává to, že v označeném období tak, jak je uvedeno ve skutkovém popisu citovaného usnesení o zahájení jeho trestního stíhání, je obviněný v tomto směru chráněn imunitou poslance Parlamentu České republiky z hlediska čl. 27 odst. 2 Ústavy. Ve svém souhrnu tak lze konstatovat, že byť se popsání jednání obviněného jeví jako neetické či nekorektní, je současně zjevné, že jeho projev, kterým je nepochybně jeho hlasování v Poslanecké sněmovně (případně i to, že využil svého práva nehlasovat), stejně jako vzdání se mandátu poslance,

je namístě vnímat jako projev poslance ve zřetelné souvislosti s výkonem jeho poslaneckého mandátu a na takový projev nezbyvá než vztáhnout ustanovení čl. 27 Ústavy s tím, že takto učiněný projev poslance je chráněn jeho (Ústavou mu poskytnutou) imunitou. Za těchto okolností nelze takový postup (projev) poslance posunout až do roviny trestněprávních úvah, a to ani z pohledu okolností, které mu údajně předcházely, a tedy politického jednání, které prý mělo vést až k naplnění všech znaků skutkových podstat uvažovaných trestných činů. Proto také dospěl Nejvyšší soud k závěru, že v posuzované věci tak (znovu s ohledem na uvedené) došlo k nepřijatelné ingerenci exekutivní moci do moci zákonodárné. Současně je také namístě uvést, že ani ze skutku popsaného v odůvodnění vzneseného obvinění nijak neplyne, že se tak mělo stát mimo půdu Poslanecké sněmovny či jejích orgánů, kdy z hlediska dosud vedené argumentace nemá Nejvyšší soud žádný důvod odchýlit se od názoru Nejvyššího soudu vyjádřeného v rozhodnutí týkajícím se obdobné problematiky a publikovaném pod sp. zn. 11 Tcu 135/2012. Je namístě (v zásadě jako obiter dictum) uvést, že Nejvyšší soud v dané chvíli nemůže předjímat jakýkoli další postup orgánů činných v trestním řízení a nemůže (nesmí) se vyjadřovat k dalším zjištěním ve věci učiněným. Ke shora uvedenému je však namístě (v souvislosti s výkonem poslaneckého mandátu obviněným) uvést, že obviněný odmítl podpořit zmíněné zákony s ohledem na svůj legitimně projevený názor stran daňové politiky vlády, a to do té míry, že na svůj poslanecký mandát rezignoval. Stejně tak lze za legitimní výkon poslaneckého mandátu označit i tento jeho následný postoj, kdy se poslaneckého mandátu vzdal proto, že chtěl umožnit pokračování vlády, jako člen jedné ze stran, které (koaliční) vládu tvořily. Jak již řečeno, Nejvyšší soud se nemůže v rámci svého (takto přijatého) rozhodnutí dále vyjadřovat k tomu, za jakých okolností se svého poslaneckého mandátu vzdal a co jej k tomu vedlo. Takové úvahy mohou již být případným předmětem dalšího šetření orgánů činných v trestním řízení, když je v této souvislosti třeba zmínit i to, že předmětný skutek je sice namístě posuzovat v jednom celku, ale i to, že Nejvyšší soud v rámci podaného návrhu obviněného na své vynětí z pravomoci orgánů činných v trestním řízení ve smyslu ustanovení § 10 odst. 2 tr. ř. se mohl zabývat pouze tou částí předmětného skutku, která se uvedené problematiky přímo týká (je vymezeno návrhem obviněného), a tedy (jeho) popsaného jednání, které je v označeném skutku vymezeno dobou od 18. 9. 2012, do vzdání se jeho poslaneckého mandátu dnem 7. 11. 2012. Je tak konečně namístě uvést, že bude věcí orgánů činných v trestním řízení, jaký budou volit ve věci obviněného další postup, a to samozřejmě s přihlédnutím k rozhodnutí, které takto přijal Nejvyšší soud. Nezbyvá potom než upozornit (ve vztahu k dalším srovnatelně obviněným) na ustanovení § 261 tr. ř., tedy institut beneficia cohaesionis per analogiam.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 16. července 2013

Předseda senátu:

JUDr. Vladimír Jurka